

шественицитѣ разказватъ, че въ време на ловъ, развирѣвлата горила се хвърля върху стрѣлца, взима му пушката и захваща да бие всѣки, който ѝ се попадне. Силата на горилата е толкова голѣма, че тя безъ трудъ свива ствола на пушката или я смачква съ зѣбитѣ си.

Тази е причината, дѣто дълго време зоологическитѣ градини не сж могли да се снабдятъ съ горила, пъкъ и сега въ Европейскитѣ зоологически градини се срѣща твърдѣ рѣдко. Въ Берлинската зоологическа градина за сега живѣе най голѣмата горила отъ извѣстниѣ до сега живи. Прѣди да бѣде въ Берлинъ, горилата е прѣживѣла около 6 години у единъ африкански князь. Тази горила е оцѣнена за 12,500 лева.

Лакомстваѣа у дивитѣ народи. — Туземцитѣ отъ Нови южни Валисъ (Австралия) обичатъ да ядатъ варени переруди. По брѣга на Спенсеровия заливъ е разпространенъ обичаятъ да дѣвчатъ трѣва съ мравки. Индийцитѣ отъ Английска-Гвиана се наслаждаватъ отъ яденето на гжсеници, червеи, месото на мишката, маймуната и крокодила. Туземното население въ Патагония, Сандичевитѣ и Маршалски острови съ извѣстнѣго удоволствие ядатъ насѣкоми. Негритѣ отъ Златния брѣгъ отъ всѣчки храни прѣдпочитатъ полугнилата риба. Арабскитѣ бедуини заранъ, вмѣсто чай, изпиватъ по една чашка разтопено краве масло. Гренланцитѣ твърдѣ много обичатъ да ядатъ разложено месо отъ елена, тюлена и опашката на кита. Негърското племе Бонго въ централна Африка съ апетитъ яде вмирисалото месо на убития лъвъ. Монголитѣ прѣди да изпиятъ чая, поставатъ го върху топълъ кравешки и конски торъ.

Графитни и словни (куршумени) моливи. — Първоначално човѣчеството не е знаело да се ползува отъ графитния и оловенъ моливъ. Но прѣвъ втората половина на XVII. вѣкъ станалъ извѣстенъ оловниягъ моливъ. Микелъ Анжело рисува въ съ моливъ, смѣсенъ съ олово и калай. Въ царуването на Елисавета, английска кралица (1558-1603. г.) се открили кумберландскитѣ графитни рудници. Отъ тогава графитниятъ моливъ почналъ да се употребява и помогналъ да се развие рисуването изкуство, както и обучението по писане. Слѣдъ кумберландскитѣ графитни рудници, открили се такива въ Бохемия, отъ дѣто изваждали по-чистъ графитъ. Сѣ около това време единъ французинъ и единъ нѣмецъ, фабриканти, сполучили химически да прѣчистватъ графита и да го смѣсватъ съ нѣкаква глина, та той ставалъ по-мекъ и по-приспособенъ за работа. Отъ тогава както фабриката, тѣй и потрѣбата и ползата почнали да се уголѣмяватъ до неимовѣрность.